

Xavier Serrat: «He tingut la sort que vaig fer la primera sèrie setmanal de TV3»

L'actor de Rubí està treballant en l'obra "Pel davant... i pel darrera" al Teatre Borràs

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=18sHf3uMCg8>

Entrevistem l'actor Xavier Serrat, afincat a Rubí des de fa 21 anys, amb el qual fem un repàs sobre la seva llarga trajectòria en teatre, televisió, cinema i ràdio; i també compartim algunes visions sobre el panorama cultural i sobre l'actualitat.

- Com es definiria?

- És molt difícil definir-me a mi. Ara m'has fotut (*Riu*). Carai! Et diria que he sigut una persona privilegiada. He intentat ser feliç i estar sempre de bon humor, tot i que a vegades no he sigut coherent amb el meu humor. Això ho reconec. Però et diré que soc un privilegiat. Així em defineixo. Privilegiat amb la meua vida.

- Quan va venir a viure a Rubí?

- Vaig venir a viure a Rubí el mes de juny de l'any 1998. Ara farà 21 anys. Content, molt content. Vaig deixar l'Eixample de Barcelona però penso que he guanyat en qualitat de vida. Aquí sento els ocellets i a Barcelona no els sentia (*Riu*).

- Perquè ha escollit fer l'entrevista al Gori?

- (*Riu*) Home, el Gori és una entitat! Bé, no és una entitat, és un bar però podríem dir que gairebé és una entitat. És el bar de tota la vida de Rubí. És el primer bar que jo vaig conèixer quan era petit perquè els meus oncles estiuejaven a Mira-sol i veníem a Rubí de tant en tant. En aquell moment el Gori ja existia i els dijous veníem a menjar calamars a la romana. I quan vaig venir a viure a Rubí va ser el bar en el qual em vaig instal·lar. Sempre dic que és el meu despatx perquè totes les entrevistes, totes les coses, les cito al Gori. Per mi és un lloc molt important. També et diré una cosa: si ets de fora de Rubí i vols saber coses de Rubí, pel Gori has de passar (*Riu*).

- Un espai com aquest li ha servit o influït a l'hora de preparar personatges, tics, maneres d'actuar...?

- Al Gori hi ha diversitat de públic i sempre trobes algú que et serveix per fer un personatge o altre. I a més és, també, diversitat d'ideologies. Està molt bé. Sí, m'ha servit molt.

- Parli'ns de l'obra en la que treballa actualment, *Pel davant... i pel darrera*.

- És un clàssic perquè cada 7, 8, 9 anys es torna a fer. Us diria que aquesta vegada potser ha sigut la que ha tingut més ressò perquè sempre han estat tres mesos, han fet una petita gira i han plegat, però nosaltres ja portem quatre mesos. Vam començar al novembre i tenim data fins al març, i no podem continuar perquè després el teatre acull altres representacions, però ha sigut una obra més grossa del que esperàvem.

- Quan va veure per primera vegada aquesta obra, va pensar que li agradaria fer-la?

- Mira, quan la vaig veure l'any 85, al Teatre Condal, vaig *flipar* amb aquesta obra. La vaig trobar molt divertida, molt bona, i el personatge que faig vaig dir: ?aquest personatge el vull fer!?. El feia el Felipe Peña, el pare de la Vicky Peña i ex-marit de la Carulla, i vaig veure molt clar que aquest personatge l'havia de fer. Hi ha anat passant els anys fins que he tingut l'edat de fer-lo. Després el va interpretar en Josep Penyalver (1996), un actor que sortia a les novel·les del Capri, més endavant l'Abel Folk (2002), un home essencialment doblador i l'Enric Majó, que el va fer l'última vegada (2010). I ara m'ha tocat a mi i estic molt content.

L'actor rubinenc Xavier Serrat està treballant en l'obra de teatre Foto: Grup Balaña

- Aprendre's el guió és el pes més gran que hi ha quan prepara una obra de teatre? És al que li ha de dedicar més temps?

- Quan fem una obra de teatre, llegim l'obra i la repetim una vegada rere l'altra. És una qüestió d'aprendre's el paper perquè l'has repetit moltes vegades. Quan repeteixes moltes vegades una cosa, immediatament se't queda. De fet, amb l'obra *Pel davant... i pel darrera* ho he tingut molt fàcil. El director, l'Alexander Herold, ha sabut escriure molt bé l'obra perquè és *in crescendo* i els seus personatges respecten molt l'edat: els més joves són els que penquen com uns desesperats i el gran és el que penca menys. Jo a la primera part hi ha un tros que em canso molt, a la segona part vaig més relaxat i a la tercera descanso. Per tant, per aprendre aquest text ho he tingut molt fàcil. A més, el text és va repetint constantment.

- N'hi ha de més fàcils i de més difícils.

- Sí, altres, per exemple quan he fet monòlegs, que han durat una hora, és clar, és una hora de text i això sí que m'ha costat més perquè és qüestió de partir-lo i anar fent repeticions fins que te'l saps. Jo he tingut la desgràcia de fer els monòlegs seriosos quan hagués hagut de fer monòlegs divertits (*Riu*). Diria, doncs, que si en una obra com *Pel davant... i pel darrera* hem estat un mes per muntar-la, un monòleg, pel text, són dos mesos llargs.

- La posada en escena també és un element important de les obres de teatre, doncs.

- És clar, a l'obra *Pel davant... i pel darrera*, per exemple, la posada en escena és primordial, perquè si valores el text és l'absurd, però en canvi, la posada en escena ha de ser efectiva. Alexander Herold ha fet una posada en escena extraordinària, amb un ritme trepidant. La gent s'ho passa molt bé, i nosaltres. Jo, al tercer acte que no surto, el segueixo des de darrera i em faig uns tips de riure... perquè sense el públic com riu i t'ho passes bé. Penso que les feines, si gaudeixes fent-les, són extraordinàries, i aquesta jo la gaudeixo molt.

- No només ha fet teatre, però...

- No, també he fet televisió, he fet cinema, doblatge, ràdio... He sigut un actor bastant complet.

En televisió he tingut la sort que vaig fer la primera sèrie setmanal que es va fer a TV3 de llarga durada, *La Granja*. Estava dins del programa *La vida en un xip* i va ser una experiència molt maca perquè vam començar amb capítols d'un quart d'hora, deu minuts de durada i eren la introducció del programa. Després ja va agafar volada i els capítols van passar a durar mitja hora. La primera temporada la vam fer a una carpa que hi havia el Poble Espanyol, que em sembla que encara existeix. Assajàvem dimarts i dimecres, dijous gravàvem una part i divendres acabàvem de gravar.

- Quan es va estrenar la sèrie?

- Aquesta sèrie es va estrenar el 6 de gener de l'any 1989. Ho sé perquè tenia nebots i el dia de Reis vaig haver de treballar. De fet, al matí vaig treballar i el mateix dia vaig haver d'anar a TV3 perquè abans del programa, quan s'acabava el capítol de *La Granja*, feien una entrevista a algun dels personatges de *La Granja*, i aquell dia em va tocar a mi. Així que vaig treballar tot el dia de Reis, però molt content.

- A banda de TV3, li hem vist fer diversos papers a sèries de caire estatal. Quins ha fet?

- Em vaig instal·lar a Madrid i vaig fer *Policías* durant una època, que va tenir molt èxit i m'ho vaig passar molt bé perquè era el policia dolent. També *Lalola* per Antena 3. He sigut un actor molt capítol en moltes sèries, com també a *7 vidas*, en diversos capítols, *El Comisario*... N'he fet moltes, però també és veritat que en cinema no he tingut el gran paper, han sigut personatges de repartiment, però en televisió sí que he interpretat personatges importants i de protagonistes. Jo diria que el cinema és la meva falta. A veure si encara em surt el paper de la meua vida (*Riu*).

- I també ha treballat en doblatge.

- En doblatge he fet bastantes coses, sobretot vells, borratxos i pobres. I també vaig fer una cosa altra que em va agradar molt, un personatge que va durar molt de temps: el guàrdia urbà petit, baixet i grassonet de l'*Arare*. M'ho vaig passar molt bé. El doblatge és una feina de més a més dels actors que va molt bé. És un sou que et manté i està bé.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=zw4TRsFW_HA

- Es pot viure de les arts escèniques?

- És difícil, és molt complicat i més ara. Jo he sigut una persona privilegiada, he viscut sempre de les arts escèniques. Inclús una botiga va viure les arts escèniques perquè la meua mare, en pau descansi, em deia que això no em donaria per menjar i em va aparaular una botiga que es posava a traspàs. En aquell moment, jo no vaig començar fent teatre, sinó que era humorista i presentador de festivals de cançó catalana, i vaig treballar bastant amb el disc.

Vaig ser director artístic d'una empresa que es deia *Els Quatre Vents* i és per això que la meua

mare em va emparaular una botiga perquè posés un negoci de discs. Però és clar, el problema era que a les tardes jo assajava fent teatre i a les nits feia funcions. Els matins estava a la botiga però a les tardes no hi podia ser, així que vaig agafar un xicot perquè atengués la botiga i amb els diners que guanyava del teatre havia de pagar el sou d'aquest noi. Al final vaig tancar la botiga.

- Creu que ara és més complicat que abans?

- Ara hi ha molt joves que s'hi volen dedicar. És veritat que hi ha molta més feina també... A la meva època, al començament no hi havia TV3, només hi havia Televisió Espanyola on feien alguns programes en català, però no hi havia la feinada que hi ha ara. Hi va haver un moment, quan va néixer TV3, que hi va haver el *boom* del doblatge en català, que va donar feina a molts actors. Però ara ho tenen més difícil perquè és veritat que hi ha més feina però també és veritat que són molts, hi ha molta competència. Per això dic que he sigut bastant privilegiat en el món del teatre, perquè he pogut viure d'això.

També vaig fer ràdio i per tant he fet moltes coses diferents. Sempre he anat fent una coseta o una altre i he anat vivint d'això i m'ho passava molt bé.

- Si hagués de triar una de totes les branques de les arts escèniques, quina seria?

- Teatre, sens dubte. El teatre té una cosa que és que cada dia estrenes, cada dia és una funció. En cinema et graven, estàs allà i prou. Però el teatre cada dia és fer la funció, escoltar la resposta del públic, saber si traspasses o no, si el públic s'ho passa bé, i això és molt important. I els aplaudiments, en el cinema no els notes. A mi m'agrada escoltar els aplaudiments quan s'acaba la funció que vol dir la satisfacció del públic. Està molt bé. T'engreixes, més no puc (*Riu*).

- Què en pensa del teatre a la nostra ciutat? De la programació cultural en general?

- La programació del teatre de Rubí és extraordinària. Rubí té una bona programació teatral, cal dir-ho.

Culturalment, penso que no està malament, però hi ha un problema: la comunicació. No és comunica, la gent no sap què, com ni on. La gent no se n'assabenta. Falta alegria de comunicació i si hagués comunicació, Rubí podria tirar endavant. Però la programació del teatre està molt bé.

- A part del teatre, també l'hem vist moltes vegades vinculat en moviments socials de la ciutat. Com veu la situació política local actual?

- Estem a les portes d'unes eleccions municipals. Rubí és una ciutat que no sé què passa. És una ciutat que no acaba d'arrencar, quan podria arrancar i ser una gran ciutat perquè industrialment està molt bé i la ciutadania funciona, però no, no acaba d'arrancar. És una ciutat morta en el sentit que només és viva per la Festa Major, per Reis, per Carnestoltes i per Sant Antoni Abat. Li falta vida, li falta alguna cosa. Com he dit abans, li falta comunicació. Jo no et diré políticament com funciona... Ha guanyat unes eleccions i funcionen i tenen la seva manera de treballar. Al mes de maig ja veurem què passarà.

- I què en pensa del context polític català actual?

- A nivell de Catalunya el que et puc dir és que estem tristos. Penso és una tristesa molt gran perquè hi ha una ciutadania que vol una cosa, una ciutadania àmplia - en una època el PSC també - que vol la consulta. Tots volem la consulta i estem tristos que no ens deixin fer aquesta consulta, que seria el més fàcil. Ningú pot dir que socialment Catalunya no vol ser independent, que la societat no té el recolzament, perquè no ho sabem, no ho hem preguntat. S'han fet dues consultes que les han considerat no legals però, és clar, les dues consultes han sobrepassat els dos milions de persones que varen anar a votar. Déu-n'hi-do! Potser que centrem una mica el cap.

Tenim presos polítics i exiliats, com passava a l'època d'en Franco: en Camacho, en Carrillo... Estic equiparant un règim polític que hi ha en aquests moments que s'està igualant a època dictatorial. Un senyor que defensa un programa electoral que és fer una consulta i el posen a la presó, en comptes de seure i parlar-ne... Democràcia és parlar i hi ha una barrera, no es pot parlar.

- I sobre l'estat espanyol, què en pensa?

- A nivell de l'estat espanyol... Hi ha una cosa que et diré: a l'estat espanyol hi ha un problema greu. El dictador es va morir al llit però la dictadura va continuar perquè el cap d'estat que continuava era designat pel dictador, per tant no va canviar res. Es va fer una constitució amb una pistola de taula perquè els militars estaven a la sala del costat i se'ns va dir que aquesta constitució era provisional i que el al cap de de 10 any canviaria, però quants anys portem i no ha canviat? Espanya és rància. L'any 76, 77 volíem tirar endavant i ara tornem enrere. Tenim por. Ja t'ho he dit tot.

- Malgrat tot, l'estat espanyol forma part de la Unió Europea.

- Europa... Què vols que et digui? És l'Europa dels estats. I per tant no atacaran un estat, no hi ha dubte, perquè França recolzarà el govern de l'Estat espanyol i Itàlia tres quarts del mateix. L'únic que no és Gran Bretanya. Ha sigut coherent i han fet un referèndum perquè la ciutadania ho volia així. És clar que els van enganyar perquè en els va advertir que si votaven si els farien fora d'Europa, i després va fer un referèndum per sortir d'Europa, i és clar, els escocesos volen fer un altre referèndum perquè ells volen ser part d'Europa. Ja està.

I a nivell mundial.. Mentre tinguem en Trump i en Putin... Què vols que et digui? Ja t'ho he dit tot (*Riu*).

- Esperem veure'l a Rubí amb el clàssic *Pel davant... i pel darrere* que ara interpreta al Teatre Borràs.

- A mi m'agradaria molt portar l'obra a Rubí! Molt! Però mai se sap... Al Teatre Borràs acabem al mes de març i després girarem una mica. El que sé segur és que anirem a Girona. Però us convido a venir a veure *Pel davant... i pel darrera*. No us la podeu perdre! A més els meus companys estan extraordinaris. Hi ha gent conegudíssima com el Miquel Sitjar; l'Agnès Busquets, que surt al *Polònia*; el Lluís Villanueva, que està fent la sèrie tan divertida *Benvinguts a la família*; Home, la Lloïl Bertran, qui no la coneix a la gran Lollí?; la Carme Pla de T de Teatre; el Bernat Cot; la Laia Alsina; i el nen de Badalona, el Jordi Díaz! Bé, extraordinaris tots. No us la perdeu!

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=W3oP_K_fNmQ